

Ἄνθρωποι και ποντίκια

John Steinbeck

Άνθρωποι και ποντίκια

Μετάφραση Μιχάλης Μακρόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Of mice and men*

Συγγραφέας: John Steinbeck

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Επιμέλεια: Εύα Καλεύρα

© Estate of Elaine A. Steinbeck

© 2013, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2013

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-484-434-0

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Ο Τζον Στάινμπεκ γεννήθηκε στις 27 Φλεβάρη 1902 στο Σαλίνας της Καλιφόρνια. Γερμανικής, αγγλικής και ιρλανδικής καταγωγής, μεγάλωσε σε περιβάλλον που καλλιέργησε κι ενίσχυσε την αγάπη του για τα βιβλία. Τα καλοκαίρια δούλευε σε γειτονικά αγροκτήματα, μαζί με μετανάστες εργάτες, κι από τούτη την εμπειρία εμπνεύστηκε ιστορίες σαν το *Άνθρωποι και ποντίκια*. Εγγράφηκε στο Πανεπιστήμιο Στάνφορντ στο Πάλο Άλτο, αλλά παράτησε τις σπουδές του και ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη, όπου έκανε λογής λογής δουλειές, προσπαθώντας παράλληλα να γράψει. Γύρισε κατόπιν στην Καλιφόρνια κι εκεί γνώρισε την Κάρολ Χένινγκ και την παντρεύτηκε. Οι γονείς του τον βοήθησαν πολύ στα χρόνια του κραχ, ώστε να τα βγάλει πέρα. Το '35 το μυθιστόρημά του *Τορτίγια Φλατ* ήταν η πρώτη του εμπορική επιτυχία. Ακολούθησαν βιβλία με πρωταγωνιστές εργάτες σε αγροκτήματα, στα σκληρά χρόνια του κραχ – *Σε αμφίβολη μάχη*, *Άνθρωποι και ποντίκια*, *Τα σταφύλια της οργής*. Για το τελευταίο βραβεύτηκε με

το βραβείο Πούλιτζερ. Το '42 χώρισε με την Κάρολ κι αργότερα την ίδια χρονιά παντρεύτηκε την Γκουέντολιν Κόνγκερ κι έκανε μαζί της δυο παιδιά. Το '43 έγινε πολεμικός ανταποκριτής, αλλά το '44 τραυματίστηκε, παραιτήθηκε και γύρισε στην πατρίδα. Το '47 έκανε το πρώτο του από πολλά ταξίδια στη Σοβιετική Ένωση. Από εκείνη την εμπειρία γεννήθηκε το *Ρωσικό ημερολόγιο*, με φωτογραφίες του Ρόμπερτ Κάπα. Το '48 ο Στάινμπεκ εκλέχτηκε μέλος της Αμερικανικής Ακαδημίας Τεχνών και Γραμμάτων. Την ίδια χρονιά χώρισε και το '50 παντρεύτηκε την Ιλέιν Σκοτ κι έμεινε μαζί της ως το τέλος της ζωής του, το '68.

Άλλα έργα του είναι τα: *Η χρυσή κούπα* (1929), *Το κόκκινο αλογάκι* (1933), *Σ' έναν άγνωστο θεό* (1933), *Σε αμφίβολη μάχη* (1936), *Η μακριά κοιλάδα* (1938), *Το φεγγάρι έπεσε* (1942), *Ο δρόμος με τις φάμπρικες* (1945), *Το μαργαριτάρι* (1947), *Ανατολικά της Εδέμ* (1952), *Γλυκιά Πέμπτη* (1954), *Ο χειμώνας της διχόνοιας* (1961), *Ταξίδια με τον Τσάρλι* (1962).

Έγραψε τα σενάρια των ταινιών *Το ξεχασμένο χωριό*, του Αλεξάντερ Χάμιντ (1941), *Σωσίβια λέμβος*, του Άλφρεντ Χίτσκοκ (1944), και *Βίβα Ζαπάτα!*, του Ηλία Καζάν (1952), και τα έργα του *Άνθρωποι και ποντίκια*, *Τα σταφύλια της οργής*, *Τορτίγια Φλατ*, *Το μαργαριτάρι*, *Το κόκκινο αλογάκι*, *Ανατολικά της Εδέμ* και *Ο δρόμος με τις φάμπρικες* μεταφέρθηκαν στον κινηματογράφο.

Το 1962 του απονεμήθηκε το βραβείο Νόμπελ.

1

Λίγα μίλια νότια του Σόλενταντ, ο ποταμός Σαλίνας εκβάλλει κοντά στην όχθη προς τη λοφοπλαγιά και ρέει βαθύς και πράσινος. Το νερό είναι ζεστό, γιατί έχει κυλήσει λαμφυρίζοντας πάνω στην κίτρινη άμμο στο ηλιόφως προτού φτάσει στη λιμνούλα. Στη μια μεριά του ποταμού οι χρυσαφένιες λοφοπλαγιές ανηφορίζουν προς τα ρωμαλέα βραχώδη όρη Γκάμπιλαν, αλλ' από τη μεριά της κοιλάδας το νερό περιστοιχίζουν δέντρα – ιτιές καταπράσινες κάθε άνοιξη, με τα χαμηλότερα φυλλώματά τους γεμάτα μ' ό,τι έχουν παρασύρει οι χειμωνιάτικες πλημμύρες· και πλατάνια με στικτούς, λευκούς, πλαγιασμένους κλώνους και με κλαριά που κυρτώνουν πάνω απ' το νερό. Στην αμμουδερή όχθη κάτω από τα δέντρα η φυλλοστρωμένη είναι βαθιά και τα φύλλα τόσο εύθρυπτα, που

ως και μια σαύρα κάνει σαματά τρέχοντας ανάμεσά τους. Κουνέλια βγαίνουν απ' το λόγγο να καθίσουν στην άμμο το σούρουπο, και τα υγρά σιάδια είναι σκεπασμένα με νυχτερινά ίχνη από ρακούν, με τις πλατιές πατημασιές σκύλων απ' τ' αγροκτήματα και με τα διχαλωτά χνάρια ελαφιών που 'ρχονται με το σκοτάδι να ξεδιψάσουν.

Υπάρχει ένα μονοπάτι ανάμεσα στις ιτιές και στα πλατάνια, ένα μονοπάτι πατημένο από αγόρια που κατεβαίνουν απ' τ' αγροκτήματα να κολυμπήσουν στη βαθιά λιμνούλα, κι από πλόνητες που κατηφορίζουν με κουρασμένα βήματα τη δημοσιά το βράδυ, για να κουρνιασουν σε ομάδες κοντά στο νερό. Μπροστά στον χαμηλό κι οριζόντιο κλώνο ενός γιγάντιου πλάτανου υπάρχει ένας σωρός στάχτης από πολλές φωτιές, κι ο κλώνος έχει λειανθεί απ' τους ανθρώπους που 'χουν καθίσει απάνω του.

Βραδάκι μιας ζεστής ημέρας άρχισε ένα αεράκι να φυσά ανάμεσα στα φύλλα. Η σκιά ανηφόριζε τους λόφους προς την κορυφή. Στις αμμουδερές όχθες τα κουνέλια κάθονταν ακίνητα και σιωπηλά σαν σκαλιστές, γκριζες, μικρές πέτρες. Κι ύστερα, απ' τη μεριά της δημοσιάς, ήχησαν βήματα πάνω στα κριτσανιστά πλατανόφυλλα. Τα κουνέλια πηλάλησαν αθόρυβα να κρυφτούν. Ένας ξυλοπόδαρος ερωδιός πέταξε με κόπο, χτυπώντας δυνατά τις φτερούγες του κατά τη φορά του ποταμού. Για μια

στιγμή ο τόπος ήταν δίχως ζωή και μετά δυο άντρες πρόβαλαν απ' το μονοπάτι στο άνοιγμα δίπλα στην πράσινη λιμνούλα.

Είχαν κατηφορίσει στοιχισμένοι το μονοπάτι, και ως και στο ξέφωτο έμεινε ο ένας πίσω απ' τον άλλον. Φορούσαν κι οι δυο τζιν παντελόνι και τζιν σακάκι με μπρούντζινα κουμπιά. Είχαν κι οι δυο μαύρα καπέλα δίχως σχήμα στο κεφάλι και σφιχτά τυλιγμένες κουβέρτες κρεμασμένες στον ώμο. Ο μπροστινός ήταν μικρόσωμος και σβέλτος, με σκούρο πρόσωπο, ανήσυχα μάτια κι έντονα και ρωμαλέα χαρακτηριστικά. Δεν υπήρχε σημείο απάνω του που να μην προβάλλει ξεκάθαρο, από τα μικρά και στιβαρά του χέρια και τα λεπτά του μπράτσα ως τη λεπτή κι οστεώδη μύτη του. Πίσω του βιάδιζε το αντίθετό του, ένας τεράστιος άντρας, με πρόσωπο άμορφο, μεγάλα και ωχρά μάτια, και φαρδιούς κυρτούς ώμους, και βιάδιζε βαριά, σέρνοντας σαν αρκούδα τα πόδια του. Τα χέρια του δεν ταλαντεύονταν στα πλευρά του, μόνο κρέμονταν χαλαρά.

Ο μπροστινός κοντοστάθηκε στο ξέφωτο κι ο άλλος πίσω του παραλίγο να πέσει απάνω του. Έβγαλε το καπέλο του, σκούπισε με το δείκτη του την ταινία μέσα και τίναξε τον ιδρώτα. Ο πελώριος σύντροφός του έριξε τις κουβέρτες του, ρίχτηκε κι αυτός χάμω και ήπιε από την επιφάνεια της πράσινης λιμνούλας· ήπιε με μεγάλες γουλιές, φρου-

μάζοντας σαν άλογο μες στο νερό. Ο μικρόσωμος πλησίασε νευρικά δίπλα του.

«Λένι!» είπε κοφτά. «Λένι, για το Θεό, μην πίνεις τόσο πολύ». Ο Λένι συνέχισε να φρουμάζει μες στη λιμνούλα. Ο μικρόσωμος άντρας έσκυψε και τον τράνταξε πιάνοντάς τον απ' τον ώμο. «Λένι, θ' αρρωστήσεις όπως χτες βράδυ».

Ο Λένι βούτηξε όλο του το κεφάλι, μαζί και το καπέλο, κι ύστερα κάθισε στην όχθη, με το καπέλο του να στάζει στο μπλε σακάκι του και με το νερό να κυλάει στην πλάτη του. «Απόλαυση» είπε. «Πιες λίγο, Τζορτζ. Πιες να ξεδιψάσεις». Χαμογέλασε ευτυχισμένα.

Ο Τζορτζ ξεξαλώθηκε τον μπόγο του και τον απίθωσε απαλά στην όχθη. «Δεν είμαι σίγουρος αν το νερό είναι καλό» είπε. «Μου φαίνεται βρόμικο».

Ο Λένι βούτηξε τη χερούκλα του και κούνησε τα δάχτυλά του αναδεύοντας το νερό. Κύκλοι απλώθηκαν στη λιμνούλα, ως την αντίπερα όχθη, και γύρισαν πίσω. Ο Λένι τους παρακολούθησε να χάνονται. «Δες, Τζορτζ. Δες τι έκανα».

Ο Τζορτζ γονάτισε δίπλα στη μικρή λίμνη κι ήπια μαζεύοντας και ξαναμαζεύοντας νερό, γρήγορα, με τη χούφτα του. «Έχει εντάξει γεύση» παραδέχτηκε. «Αλλά δε μου μοιάζει τρεχούμενο. Δεν πρέπει να πίνεις ποτέ νερό που δεν είναι τρεχούμενο, Λένι» είπε στο βρόντο. «Θα 'πινες ως κι απ' τον υπόνο-

μο εσύ αν διγούσες». Έριξε νερό στο πρόσωπό του και το 'τριψε, τρίφτηκε κάτω από το πιγούνι και στο σβέγκο. Μετά ξανάβαλε το καπέλο του, τραβήχτηκε παραπίσω, δίπλωσε τα γόνατά του και τα αγκάλιασε. Ο Λένι, που παρακολουθούσε, τον μιμήθηκε στην εντέλεια. Τραβήχτηκε κι αυτός, λύγισε τα γόνατα, τα αγκάλιασε και κοίταξε τον Τζορτζ να δει αν το 'χε κάνει σωστά. Κατέβασε το καπέλο του λίγο πιο χαμηλά πάνω απ' τα μάτια, όπως το είχε φορεμένο ο Τζορτζ.

Εκείνος κοίταξε σκυθρωπά το νερό. Τα μάτια του ήταν κόκκινα γύρω γύρω και με βλέμμα αγριεμένο απ' τον ήλιο. Είπε θυμωμένα: «Θα μπορούσαμε να 'χαμε κατέβει στ' αγρόκτημα αν εκείνος ο μπάσταρδος ο οδηγός του λεωφορείου ήξερε τι του γινόταν. “Λίγο παρακάτω στη δημοσιά” σου λέει. Λίγο παρακάτω. Κοντά τέσσερα μίλια ήτανε, που να πάρει ο διάολος! Γιατί δεν ήθελε να σταματήσει στην πύλη του αγροκτήματος, να γιατί. Βαριόταν ν' ανηφορίσει. Αναρωτιέμαι αν θα σταματήσει ως και στο Σόλνταντ ο αχαΐρευτος. Μας πετάει έξω και λέει “Λίγο παρακάτω στο δρόμο”. Πάω στοίχημα πως ήταν πάνω από τέσσερα μίλια. Μεσ στο λιοπύρι».

Ο Λένι τον κοίταξε δειλά. «Τζορτζ;»

«Ναι, τι θες;»

«Πού πάμε, Τζορτζ;»

Ο μικρόσωμος άντρας κατέβασε απότομα το

γύρο του καπέλου του και κοίταξε μουτρωμένος τον Λένι. «Το ξέχασες ήδη, ε; Πρέπει να σ' το ξαναπώ λοιπόν; Χριστέ μου, το 'χεις χάσει τελείως!»

«Το ξέχασα» είπε σιγανά ο Λένι. «Προσπάθησα να μην το ξεχάσω, μα το Θεό, Τζορτζ».

«Εντάξει, εντάξει, θα σ' το ξαναπώ. Δεν έχω έτσι κι αλλιώς κάτι άλλο να κάνω, γιατί να μην ξοδεύω λοιπόν το χρόνο μου λέγοντάς σου ξανά και ξανά πράγματα που μετά τα ξεχνάς;»

«Έβαλα τα δυνατά μου» είπε ο Λένι. «Αλλ' ήταν μάταιο. Θυμάμαι αυτό για τα κουνέλια, Τζορτζ».

«Στο διάολο τα κουνέλια. Ό,τι θυμάσαι όλο κι όλο πάντοτε είναι τα κουνέλια. Εντάξει, άκου τώρα, και τούτη τη φορά κοίτα να μην το ξεχάσεις για να μην έχουμε μπελάδες. Θυμάσαι που στεκόμασταν στο χαντάκι στην οδό Χάουαρντ και κοιτούσαμε κείνο το μαυροπίνακα;»

Ένα χαμόγελο ικανοποίησης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Λένι. «Μα και βέβαια, Τζορτζ. Το θυμάμαι αυτό... αλλά... τι κάναμε τότε; Θυμάμαι κάτι κοπέλες να περνάνε κι εσύ να λες... να λες...»

«Στο διάολο τι είπα. Θυμάσαι που πήγαμε σ' εκείνο το γραφείο των Μάρεϊ και Ρέντι, και μας έδωσαν κάρτες εργασίας κι εισιτήρια για το λεωφορείο;»

«Μα και βέβαια, Τζορτζ. Το θυμήθηκα τώρα». Τα χέρια του χόθηκαν γρήγορα στις πλαϊνές του

τσέπες. Είπε σιγανά: «Τζορτζ... δεν έχω τη δικιά μου. Πρέπει να την έχασα». Χαμήλωσε απελπισμένος τα μάτια.

«Δεν είχες ποτέ καμία κάρτα, τρελάρα. Τις έχω και τις δύο εδώ. Λες να σ' άφηνα να κουβαλήσεις εσύ τη δικιά σου κάρτα;»

Ο Λένι χαμογέλασε μ' ανακούφιση. «Να... νόμιζα πως την είχα βάλει στην τσέπη μου». Ξανάβαλε το χέρι στην τσέπη.

Ο Τζορτζ τον αγριοκοίταξε. «Τι έβγαλες από κείνη την τσέπη;»

«Δεν υπάρχει τίποτα στην τσέπη μου» είπε με πονηριά ο Λένι.

«Το ξέρω ότι δεν υπάρχει. Το κρατάς στο χέρι σου. Τι κρύβεις στο χέρι σου λοιπόν;»

«Τίποτα, Τζορτζ, μα το Θεό».

«Έλα, δώσ' το μου».

Ο Λένι κράτησε το κλειστό του χέρι μακριά απ' τον Τζορτζ. «Είναι μόνο ένα ποντίκι, Τζορτζ».

«Ένα ποντίκι; Ένα ζωντανό ποντίκι;»

«Όοοχι. Απλώς ένα ψόφιο ποντίκι, Τζορτζ. Δεν το σκότωσα. Μα το Θεό! Το βρήκα. Το βρήκα ψόφιο».

«Δώσ' το μου εδώ» είπε ο Τζορτζ.

«Ω, άσε με να το κρατήσω, Τζορτζ».

«Δώσ' το μου εδώ!»

Το κλειστό χέρι του Λένι υπάκουσε αργά. Ο Τζορτζ πήρε το ποντίκι και το πέταξε στην αντίπε-

ρα όχθη της λιμνούλας, μες στους θάμνους. «Και τι το θες το ψόφιο ποντίκι, ε;»

«Το χάιδευα με το δάχτυλο όσο περπατούσαμε» είπε ο Λένι.

«Λοιπόν, δε θα χαϊδεύεις ποντίκια άμα περπατάς μαζί μου. Θυμάσαι πού πάμε τώρα;»

Ο Λένι φάνηκε να ξαφνιάζεται και μετά έκρυψε ντροπιασμένος το πρόσωπό του ανάμεσα στα γόνατά του. «Το ξέχασα πάλι».

«Χριστέ μου» είπε με καρτερικό τόνο ο Τζορτζ. «Κοίτα, θα δουλέψουμε σ' ένα αγρόκτημα σαν εκείνο στο βορρά απ' όπου ήρθαμε».

«Στο βορρά;»

«Στο Ουίντ».

«Ναι, βέβαια. Το θυμάμαι. Στο Ουίντ».

«Το αγρόκτημα που πηγαίνουμε είναι ούτε μισό μίλι παρακάτω. Θα μπούμε και θα δούμε τ' αφεντικό. Λοιπόν, κοίτα – θα του δώσω τις κάρτες εργασίας, όμως εσύ δε θα βγάλεις κιχ. Θα στέκεσαι απλώς εκεί και δε θα λες κουβέντα. Αν ανακαλύψει πόσο βλαμμένος είσαι, ξέχνα τη δουλειά, αν όμως σε δει να δουλεύεις προτού σ' ακούσει να μιλάς, τη βολέψαμε. Το 'πιασες;»

«Βέβαια, Τζορτζ. Το 'πιασα».

«Εντάξει. Λοιπόν, όταν θα πάμε να δούμε τ' αφεντικό, εσύ τι θα κάνεις;»

«Θα... Θα...» Ο Λένι σκέφτηκε. Η όψη του σφί-

χτηκε από την πολλή σκέψη. «Δε θα πω τίποτα. Απλώς θα στέκομαι εκεί».

«Μπράβο. Τέλεια. Πες το αυτό δυο τρεις φορές για να 'σαι βέβαιος ότι δε θα το ξεχάσεις».

Ο Λένι μονολόγησε σιγανά: «Δε θα πω τίποτα... Δε θα πω τίποτα... Δε θα πω τίποτα».

«Εντάξει» είπε ο Τζορτζ. «Και δε θα κάνεις τίποτα στραβό σαν εκείνο που 'κανες στο Ουίντ».

Ο Λένι φάνηκε να σαστίζει. «Σαν εκείνο που 'κανα στο Ουίντ;»

«Το ξέχασες κι αυτό, ε; Λοιπόν, δε θα σ' το θυμίσω, μη και το ξανακάνεις».

Η όψη του Λένι φωτίστηκε, φανερώνοντας πως είχε καταλάβει. «Μας έδωξαν απ' το Ουίντ!» φώναξε θριαμβευτικά.

«Σκατά μάς έδωξαν» είπε μ' αηδία κι αγανάκτηση ο Τζορτζ. «Το βάλουμε στα πόδια. Μας γύρευαν, όμως δε μας τσάκωσαν».

Ο Λένι χαχάνισε χαρούμενα. «Ε, λοιπόν, δεν το ξέχασα αυτό».

Ο Τζορτζ ξάπλωσε στην άμμο και σταύρωσε τα χέρια του κάτω απ' το κεφάλι του, κι ο Λένι τον μιμήθηκε, σηκώνοντας το κεφάλι να δει αν το έκανε σωστά. «Χριστέ μου, είσαι σκέτος μελάς» είπε ο Τζορτζ. «Θα την έβγαζα τόσο εύκολα κι ωραία αν δε σ' είχα φορτωθεί. Θα περνούσα μια χαρά, και μπορεί να 'χα και κοπέλα».

Για μια στιγμή ο Λένι δε μίλησε κι ύστερα είπε γεμάτος ελπίδα: «Θα δουλέψουμε σ' ένα αγρόκτημα, Τζορτζ».

«Ακριβώς. Το 'πιασες. Αλλά θα κοιμηθούμε εδώ, έχω τους λόγους μου».

Η μέρα έσβηνε γοργά τώρα. Μόνο οι κορυφές των Γκάμπιλαν φλογίζονταν απ' το φως του ήλιου, που από την κοιλάδα είχε χαθεί. Ένα νερόφιδο γλιστρούσε μες στη λιμνούλα, κρατώντας το κεφάλι ψηλά σαν μικρό περισκόπιο. Μες στο ρεύμα οι καλαμιές κουνιόνταν ελαφρά, σπασμωδικά. Μακριά, προς τη δημοσιά, κάποιος φώναξε κάτι κι ένας άλλος του απάντησε φωναχτά. Οι κλώνοι απ' τα πλατάνια θρόισαν σε μια πνοή ανέμου που μεμιάς έσβησε.

«Τζορτζ, γιατί δεν πάμε στ' αγρόκτημα να φάμε βραδινό; Έχουν βραδινό στ' αγρόκτημα».

Ο Τζορτζ γύρισε πλάγια. «Έτσι, χωρίς λόγο. Μ' αρέσει εδώ πέρα. Αύριο θα πιάσουμε δουλειά. Είδα αλωνιστικές μηχανές στο δρόμο για εδώ. Που σημαίνει ότι θα μας βγει ο πάτος να φορτώνουμε σακιά στάρι. Απόψε θα μείνω ξαπλωμένος εδώ πέρα κοιτώντας τον ουρανό. Μ' αρέσει».

Ο Λένι σηκώθηκε στα γόνατα και κοίταξε τον Τζορτζ. «Δε θα φάμε βραδινό;»

«Φυσικά θα φάμε, αν μαζέψεις μερικά ξερά κλαδιά ιτιάς. Έχω τρεις κονσέρβες φασόλια στον μπό-

γο μου. Εσύ ετοίμασε τα ξύλα, θα σου δώσω ένα σπύρτο ν' ανάψεις φωτιά και μετά θα ζεστάνουμε τα φασόλια και θα φάμε».

Ο Λένι είπε: «Μ' αρέσουν τα φασόλια με κέτσαπ».

«Δεν έχουμε κέτσαπ. Τράβα να φέρεις ξύλα. Και μη χασομερήσεις. Σε λίγο θα 'ναι νύχτα».

Ο Λένι σηκώθηκε βαριά κι αδέξια, και χάθηκε μες στο λόγγο. Ο Τζορτζ έμεινε κει που ήταν, σφυρίζοντας μόνος του. Ακούστηκαν ήχοι τσαλαβουτήματος παρακάτω στο ποτάμι, στην κατεύθυνση που είχε ακολουθήσει ο Λένι. Ο Τζορτζ σταμάτησε να σφυρίζει κι αφουγκράστηκε. «Α ρε φουκαρά» είπε σιγανά και ξανάρχισε να σφυρίζει.

Μια στιγμή αργότερα ο Λένι γύρισε με σαματά μέσ' από τους θάμνους, κρατώντας ένα μικρό κλαδί ιτιάς όλο κι όλο. Ο Τζορτζ ανακάθισε. «Εντάξει» είπε απότομα. «Δώσ' μου το ποντίκι!»

Όμως ο Λένι παράστησε τον ανήξερο. «Ποιο ποντίκι, Τζορτζ; Δεν έχω κανένα ποντίκι».

Ο Τζορτζ άπλωσε το χέρι του. «Έλα, δώσ' το μου. Δε με ξεγελάς εμένα».

Ο Λένι δίστασε, τραβήχτηκε, κοίταξε με τρελό βλέμμα προς τους θάμνους σα να σκεφτόταν την πιθανότητα να ξεφύγει βάζοντάς το στα πόδια. Ο Τζορτζ είπε ψυχρά: «Θα μου το δώσεις ή πρέπει να σε βαρέσω;»